

Arrest

nr. 291 931 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig zevende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 209 974 van 25 september 2018.

Naar aanleiding van zijn tweede, derde en vierde verzoek oordeelde het CGVS telkens dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Verzoeker tekende geen enkele keer beroep aan bij de Raad binnen de wettelijk voorziene termijn. Verzoekers vijfde verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen nieuwe elementen aan de orde waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk konden vergroten. Het beroep dat verzoeker hiertegen indiende, werd door de Raad verworpen in het arrest nr. 265 144 van 9 december 2021. Zijn zesde verzoek werd eveneens niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk konden vergroten. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan binnen de wettelijk voorziene termijn.

In het kader van zijn huidig zevende verzoek verklaart verzoeker dat de nieuwe echtgenoot van zijn ex-vrouw, die militielid is, zijn zoon mishandelt. Nadat hij via zijn familie de situatie trachtte te bespreken, zou er ruzie zijn ontstaan waarna de politie werd ingeschakeld en verzoeker ervan beschuldigd werd zijn zoon te willen ontvoeren. Het conflict zou zijn uitgemond tot een stammenconflict tussen zijn stam en die van het militielid, reden waarom zijn stam verzoeker zou hebben verstoten. Er zouden documenten bestaan ter staving hiervan, maar verzoeker stelt dat hij nog niet in het bezit is gekomen hiervan. Verder blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde problemen met M.K. en zijn vrees voor de familie van zijn schoonvader omdat hij verantwoordelijk wordt geacht voor zijn dood. Hij legt geen documenten voor ter staving van zijn huidig verzoek.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker al herhaaldelijk, in niet minder dan zes voorgaande verzoeken, bedrieglijke asielmotieven heeft aangewend en dat hij opnieuw in het kader van onderhavig verzoek vasthoudt aan ongeloofwaardig bevonden elementen, reeds een zeer ernstig voorbehoud plaatst bij zijn algehele geloofwaardigheid en bijgevolg ook bij de geloofwaardigheid van zijn nieuwe verklaringen. Verder stelt de commissaris-generaal terdege vast dat zijn verklaringen op zich helemaal niet overtuigen. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker in de door hem geschetste context niet de volledige naam van de nieuwe echtgenoot van zijn ex kan geven. Evenmin legt hij geloofwaardige verklaringen af voor het ontbreken van enig begin van bewijs. Tevens is het weinig aannemelijk dat zijn familie, waarvan hij eerder verklaarde dat zij zich van hem hadden gedistantieerd, bereid zou zijn geweest om op de nieuwe echtgenoot van zijn ex-vrouw af te stappen om een oplossing te zoeken voor de situatie van zijn zoon en zich op die manier wederom bloot te stellen aan een conflict gelet op het profiel van de nieuwe echtgenoot.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. In de mate verzoeker de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

7. Verzoeker weet vooreerst niet te overtuigen waar hij simpelweg stelt de familienaam van A. niet te weten omdat hij die info niet gekregen had. Via zijn tante had hij immers informatie verkregen over deze gebeurtenissen en kwam hij nochtans wel te weten dat A. lid is van een militie, hij bijzonder invloedrijk is en hij een job heeft bij de autoriteiten. Zijn familieleden hadden verder rechtstreeks contact met de nieuwe echtgenoot van uw ex-vrouw, zijn neef werd door hem geslagen, er werd een klacht ingediend jegens verzoeker wegens poging tot ontvoering en er ontstond vervolgens ook nog eens een conflict tussen zijn stam en de stam van het militielid. De vaststelling dat verzoeker ondanks dit alles geen volledige naam, noch stamnaam van de persoon in kwestie noemt omdat hij deze informatie niet zou hebben gekregen, is niet ernstig te noemen en doet in sterke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden probleem met de nieuwe echtgenoot van zijn ex-vrouw.

Verder geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring voor het niet kunnen bekomen van bewijsstukken. De bewering dat de contacten met zijn familie moeilijk liggen gezien hij door de stam is verstoten, dient danig gerelativeerd te worden gezien hij bij de DVZ aangaf dat zij hem wel op de hoogte hielden van de verschillende gebeurtenissen, met name dat er tegen hem een klacht werd ingediend, dat er een stammenconflict ontstond en dat de stam overging tot verstoting om de situatie op te lossen (verklaring volgend verzoek, punt 17). Nergens uit zijn verklaringen kan blijken dat zijn familie niet langer contact met hem wilde hebben omwille van deze beweerd verstoting. Verder verklaarde hij contact te hebben met de jongste zus van zijn moeder met wie hij ongeveer 1 keer per maand contact heeft (verklaring volgend verzoek, punt 22). Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn familie, minstens zijn tante, niet bereid zou zijn om hem de relevante documenten te bezorgen. De Raad bemerkt hierbij dat het allerm minst ernstig is om zijn nalaten of onvermogen documenten bij te brengen, af te schuiven op derden. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het al dan niet neerleggen van stukken. Daarbij is het markant dat verzoeker in het kader van zijn zesde verzoek nog aangaf dat zijn familie zich van hem had gedistantieerd en hij, behalve het gegeven dat zij was hertrouwd, niets meer had vernomen over zijn ex-vrouw en zoon. Verzoeker verstrekt geen enkele verklaring voor het herstelde contact met zijn familie. Los daarvan legt verzoeker de bewijsstukken waarvan hij beweert dat deze bestaan, niet neer zodat deze logischerwijze niet mee in rekening kunnen worden gebracht.

8. Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een

persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

9. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissing aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA Country of Origin Information Report van januari 2022 over Irak. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de meest recente EUAA Country Guidance over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. In zoverre hij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Bagdad, betwist en informatie bijbrengt die van recentere datum zijn dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, wijst de Raad er op dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de EUAA Country Guidance van juni 2022 gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoon dat de feitelijke vaststellingen in dit rapport niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. Bovendien toont verzoeker, met de verwijzing naar informatie welke recenter is dan diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, nog niet aan dat de kans aanzienlijk groter is dat hij voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker bijgebrachte persartikels, zijn immers niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, is het duidelijk dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat de hierin gemaakte appreciatie dat zij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op bescherming vergroten maakt dat dit “een standaardbeschikking” is. Zij wijst erop dat zij geen beroep heeft ingesteld tegen verschillende van de negatieve beslissingen die inzake haar zes vorige verzoeken om internationale bescherming werden genomen en stelt dat de Raad de initiële beoordeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming opnieuw moet bekijken in het licht van alle elementen die zij gedurende de voorbije acht jaar bij haar daaropvolgende verzoeken heeft aangebracht. Wat in deze van belang is, is dat de verzoekende partij zelf, haar moeder en haar zus en haar kinderen aanvankelijk naar Turkije zijn gevlucht, maar dat haar echtgenote is teruggekeerd naar Irak. Meer specifiek verwijst de verzoekende partij naar wat zij heeft aangebracht bij haar vijfde verzoek om internationale bescherming: omwille van de dood van haar schoonvader, waarvoor zij door haar stam verantwoordelijk wordt gehouden, heeft zij het contact met haar echtgenote en hun zoon verloren. Haar echtgenote is inmiddels gedwongen uitgehuwelijkt aan een stamgenoot die hun zoon mishandelt en de verzoekende partij zelf is door haar stam verstoten naar aanleiding van het conflict dat is ontstaan door de dood van haar schoonvader. Deze familiale elementen rechtvaardigen “een nieuwe kijk” op haar beschermingsverzoek(en). De verzoekende partij licht hierbij nog toe dat de man aan wie haar (ex-) echtgenote werd uitgehuwelijkt erg machtig is, dat zij woedend was toen zij vernam dat haar zoon door hem werd mishandeld, dat zij een contact in Irak heeft aangesproken om hier onderzoek naar te doen, maar dat deze contactpersoon hierdoor zelf problemen heeft ondervonden. Dit maakt het voor haar onmogelijk om documenten of bewijsstukken te doen overkomen vanuit Irak; iedereen die erom vraagt zou immers problemen ondervinden. De verzoekende partij besluit dat er minstens aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat de commissaris-generaal de nieuwe elementen die zij heeft aangebracht verder kan onderzoeken, en vraagt de Raad om het thans voorliggende verzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, gezien het hieraan gekoppelde recht op opvang.”

Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij erop dat zij geen beroep heeft ingesteld tegen verschillende van de negatieve beslissingen die inzake haar zes vorige verzoeken om internationale bescherming werden genomen. Hierbij verliest zij echter uit het oog dat, gelet op het feit dat een beslissing in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, deze als vaststaand moet worden beschouwd. De verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat de Raad de initiële beoordeling van haar eerste verzoek om internationale

bescherming opnieuw moet bekijken in het licht van alle elementen die zij gedurende de voorbije acht jaar bij haar daaropvolgende verzoeken heeft aangebracht. Evenmin doet het vervolg van haar betoog anders denken, waarin zij aangeeft dat het in deze van belang is dat zijzelf, haar moeder en haar zus en haar kinderen aanvankelijk naar Turkije zijn gevlucht, maar dat haar echtgenote is teruggekeerd naar Irak, en waarin zij meer specifiek verwijst naar wat zij heeft aangebracht bij haar vijfde verzoek om internationale bescherming: omwille van de dood van haar schoonvader, waarvoor zij door haar stam verantwoordelijk wordt gehouden, heeft zij het contact met haar echtgenote en hun zoon verloren, zo stelt zij verder. Wat het vijfde verzoek betreft, brengt de Raad in herinnering dat dit door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er geen nieuwe elementen aan de orde waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk konden vergroten en dat het beroep dat de verzoekende partij hiertegen indiende door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 265 144 van 9 december 2021. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting lijkt voor te houden, is de Raad niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. Er kan niet opnieuw uitspraak worden gedaan over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet worden aangevoerd.

Zoals in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven, moeten er om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, immers nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Zoals geduid mag bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming evenwel rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit de gronden van voormelde beschikking, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met en een onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Uit voormelde beschikking blijkt eveneens dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, maar dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Zo wordt onder meer vastgesteld dat het feit dat de verzoekende partij geen volledige naam, noch stamnaam van de persoon in kwestie noemt omdat zij deze informatie niet zou hebben gekregen, niet ernstig is te noemen en in sterke mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden probleem met de nieuwe echtgenoot van haar ex-vrouw. De verzoekende partij voert ter terechtzitting wederom aan dat haar echtgenote inmiddels gedwongen werd uitgehuwelijkt aan een stamgenoot die hun zoon mishandelt en zijzelf door haar stam is verstoten naar aanleiding van het conflict dat is ontstaan door de dood van haar schoonvader. Naar haar mening rechtvaardigen deze familiale elementen *“een nieuwe kijk”* op haar beschermingsverzoek(en). De verzoekende partij licht hierbij nog toe dat de man aan wie haar (ex-) echtgenote werd uitgehuwelijkt erg machtig is, dat zij woedend was toen zij vernam dat haar zoon door hem werd mishandeld, dat zij een contact in Irak heeft aangesproken om hier onderzoek naar te doen, maar dat deze contactpersoon hierdoor zelf problemen heeft ondervonden. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting in wezen elementen herhaalt en hierop verder borduurt zonder deze in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking. Minstens slaagt zij er niet in hieraan afbreuk te doen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op omtrent het vastgestelde gebrek aan documenten. De verzoekende

partij onderneemt dan wel een poging het gebrek te verschonen door te stellen dat dit het voor haar onmogelijk maakt om documenten of bewijsstukken te doen overkomen vanuit Irak, iedereen die erom vraagt zou immers problemen ondervinden, doch zij slaagt hier, gelet op de concrete gronden van voormelde beschikking en de motieven van de bestreden beslissing waaraan zij wederom voorbijgaat, niet in. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt een nieuw element aan te reiken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij kan, gelet op de concrete vaststellingen waarbij rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde elementen, bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het om een standaardbeschikking zou gaan. Zij kan de beoordeling niet ombuigen door het in wezen louter herhalen van de elementen, het aanvoeren van elementen die louter in het verlengde liggen hiervan of het formuleren van algemene verzuchtingen, zoals zij doet ter terechtzitting. Zij brengt geen concrete elementen bij die aan het vastgestelde afbreuk doen.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande en in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt ter terechtzitting, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij kan dan ook niet worden bijgetreden in haar besluit dat er minstens aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat de commissaris-generaal de nieuwe elementen die zij heeft aangebracht verder kan onderzoeken, noch waar zij vraagt om het thans voorliggende verzoek onmiddellijk ontvankelijk te verklaren, gezien het hieraan gekoppelde recht op opvang. Gelet op het terechte besluit dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn of door de verzoekende partij zijn voorgelegd, dringt zich geen vernietiging, noch verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. Hierbij kan nog worden geduïd dat het gekoppelde recht op opvang in België hoe dan ook irrelevant is bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en aldus geen element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES